

Но Вазова прѣводъ на Сосна не е вѣренъ и съ Лермонтова текстъ и говори за съвсѣмъ друго нѣщо.

На дивия северъ стои боръ тѣжовенъ
Самичкѣкъ на голия брѣгъ,
И клати дрѣмливо ошмулени вѣтви
Съсъ сипкавъ обвинени снѣгъ.

И борътъ сънува за южна пустиня
Де лѣтото вѣчно владѣй,
И гледа тамъ палма, какъ тихо честито
Подъ златното слънце вирѣй.¹

Г. Вазовъ минава у насъ за голѣмъ любителъ и познавачъ на природата, та е чудно какъ се е рѣшилъ да „ошмули“ вѣйките на борътъ, на онова дърво, което е символъ на вѣчна зеленина. Ако прѣводача би турилъ дѣбъ или кедъръ (както у Фета и Тютчева), тогава би нѣмало нищо неестествено въ епитета ошмулени, защото зиметѣ сж таквизъ; но не и бора. Но най-любопитното въ тоя прѣводъ е, че борътъ сънува не за палма, а за „южна пустиня“, въ която пустиня „вирѣ тихо честито“ нѣкаква си палма. Види се, Хайневия изразъ „einsam und schweigend“ и Лермонтовия „одна и грустна“ на български ще значи „тихо честито.“ И на самия Вазовъ тоя прѣводъ ще се е видѣлъ доста безсмисленъ, та той се е постаралъ да го поправи и .. осмисли — по следния безсмисленъ начинъ: (първия куплетъ е оставилъ сжщия):

И борътъ сънува, че въ южна пустиня,
Де лѣтото вѣчно владѣй,
Той станалъ е палма, и тихо, честито
Подъ златното слънце вирѣй.²

* * *

Общия изводъ отъ бѣглия прѣгледъ прѣводите на Хайневата пѣсень е: никой отъ тези прѣводи не предава онова, което творецъ ѝ е вложилъ въ нея: ни образите, ни дѣхътъ, нито простата и своеобразна форма. Да би можалъ Хайне при-живѣ да види тези прѣводи на своята дивна пѣсень, да би прочелъ тия pine tree, дѣбове, кедри, стърчи си, клати ошмулени вѣтки, боръ прѣвърнатъ на палма, ~~то~~ едва ли би се задоволилъ само съ изтърканата фраза по тѣхенъ

¹ Христоматия, К. Величковъ и И. Вазовъ, стр. 290.

² Поля и гори стр. 37.